

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1961/2021
24.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Гордане Џакула и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против туженог „Trace Srbija“ а.д. са седиштем у Нишу, чији је пуномоћник Марко Крстић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 383/2021 од 28.05.2021. године, у седници одржаној 24.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 383/2021 од 28.05.2021. године.

ПРЕИНАЧАВАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 383/2021 од 28.05.2021. године и пресуда Основног суда у Врању П1 850/18 од 01.12.2020. године, у првом ставу изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев за исплату увећане зараде по основу минулог рада за период од 01.05.2015. године до 10.04.2018. године у појединачним месечним износима са законском затезном каматом како је наведено у изреци првостепене пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 38.500,00 динара у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 850/18 од 01.12.2020. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име увећане зараде по основу минулог рада за период од 01.05.2015. године до 10.04.2018. године појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости па до исплате, како је наведено у изреци. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде по основу прековременог рада за период од 01.04.2015. године до 10.04.2018. године, исплати износе наведене у изреци првостепене пресуде са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате (висина износа и датум доспећа утврђени у

изреци). Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене накнаде по основу рада у дане државних празника за период од 01.05.2015. године до 10.04.2018. године исплати износе наведене у изреци са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име мање исплаћене накнаде по основу ноћног рада за период од 01.05.2015. године до 10.04.2018. године, износе наведене у изреци са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом петим изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име разлике од исплаћених до припадајућих путних трошкова за период од 01.05.2015. године до 10.04.2018. године, износе утврђене у изреци са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, на начин одређен у изреци. Ставом шестим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.103,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 338/2021 од 28.05.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 850/18 од 01.12.2020. године у првом, другом, трећем и четвртном ставу изреке, као и одлука о трошковима поступка, садржана у нижестепеним пресудама.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију побијајући је у делу којим је одлучено о тужбеном захтеву за исплату увећане зараде по основу минулог рада због погрешне примене материјалног права и позивајући се на члан 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11....18/20) за одлучивање о ревизији као посебној, ради уједначавања судске праксе по питању права запослених код туженог на исплату увећане зараде на основу минулог рада, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у „Трасе PZR Vranje“ ДОО Врање до 10.04.2018. године када му је радни однос престао на лични захтев. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст. 25/2012 од 29.03.2012. године, отворен је стечајни поступак над Предузећем за путеве Врање и у стечајном поступку је то предузеће је продато „Трасе PZR“ Ниш АД, уговором о продаји од 23.12.2014. године. Тужени је 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и постао власник над оснивачким капиталом који чини покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора прописано је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Дана 05.01.2015. године обустављен је стечајни поступак над Предузећем за путеве Врање АД у стечају због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси ради намирења стечајних поверилаца. Дана 02.08.2018. године извршена је статусна промена припајања привредног друштва „Трасе PZR

Vranje“ ДОО (тужиочевог послодавца) и привредног друшта стицаоца „Trace“ ПЗП Ниш АД и промењено име у „Trace Srbija“ АД Ниш.

Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев, налазећи да тужилац има право на увећану зараду на основу минулог рада и да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“ бр. 3/15) јер ова одредба тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. Закона о раду. Ово из разлога што је након продаје стечајног дужника, дошло је до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац односно тужени, али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, из чега произлази да је остварен и континуитет у чланству у удружењу „Путар“ између „Trace PZP Vranje“ ДОО Врање код кога је тужилац био запослен.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом туженог указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право.

Одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/09 и 99/11) прописано је да се тим законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. става 1. истог закона прописано је да је по доношењу решења о банкрутству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење различитих и заложних поверилаца у складу са чланом 133. ставом 2. тог закона, док је одредбом члана 136. става 1. истог закона прописано да после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

Супротно закључку нижестепених судова, у овом случају се не примењује члан 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члан 108. став 1. тачка 4. Закона о раду, већ треба применити одредбе Закон о стечају с обзиром на то да је последица продаје стечајног дужника, као правног лица, та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника, што је утврђено и уговором о продаји од 23.12.2014. године (члан 8.). Стога и по оцени ревизијског суда тужилац не може да заснива свој тужбени захтев на одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора јер је стечајни дужник код кога је тужилац био у радном односу продат као правно лице у стечају. Из ових разлога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника (тужиочевог послодавца), није свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, нити је настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином не постоји континуитет у погледу обавезе исплате увећане зараде по основу минулог рада.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Полазећи од успеха у поступку по ревизији и захтева туженог, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у укупном износу од 38.500,00 динара, и то за састав ревизије од стране адвоката износ од 18.000,00 динара, као и на име судске таксе на ревизију износ од 8.200,00 динара и ревизијску одлуку износ од 12.300, 00 динара, сагласно одредбама члана 153., 154. и 163. ЗПП, Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12...99/20) и Таксене тарифе из Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...95/18).

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић